

Dienes Eszter

Holdvirágzás

Szolnok, Felsőmagyarország Kiadó, 2000

I. FELBORULT BÖLCSŐM

Kunhegyes

Mások füstjével szemem teli,
nem sejtik, mire gondolok,
szívemhez éjjel
csillag dörgölődzik,
akác suhog.

Holdvirágzás, csillaghervadás,
leszáll az éj, liheg –
hangos városok énekelnek
csendes tanyák felett.

Akácok áll, köti a port,
engem is ideköt minden,
itt voltam jó, itt lettem verve.
Itt hagyott el az isten.

Felborult bölcsőm

Füstszínű ködben
ázik az este,
ruhám egy bokor
ágára vetve.

Nevére vett és
dajkál az alkony,
édesanyámnak
sárrarca arcom.

Állok a szürke
alkonyi dombon,
erdők vérképe
szárad a lombon.

Felborult bölcsőm,
Kunhegyes tája!
Nincs is tán okom
gondolni raja.

Ha van, csak annyi
- mint bárki másnak –
apám és anyám
onnan vigyáznak.

Füstszínű ködben
ázik az este,

benéz az idő
nyitott szemembe.

Látogatás

Apám töreket hord. Válykot vet.
Fedél kell, ha az ég szakad.
Anyám csipkét ver, kávéfőz -
akihez mindig lesz szavam.
Van hely a szívemben, hazudok.
Elhiszik.
Csöndes mellükön harmatcsepp szárad.
Én meg susogósra állítom a fákat
s hazamegyek.
Csucs, édeseim!
Szívemen virágzik a temető,
arcomon hold búzája:
pereg a könnyem.

Félálomban

Felemel, elejt,
hordoz az este,
sötét árnyékom
hull levelekre.

Leskel az alkony,
bújik a csillag,
aki ma itt volt,
holnapra itt hagy.

Pörög a levél,
pihen a szárnyam,
gyerekkoromban
anyámmal háltam.

Megvan az ágyunk,
megvan a szárnyam,
anyám meg fű lett
messzi határban.

Apám, ő harmat,
anyámon csillog,
elúzik számról
messze a szitkot.

Felemel, elejt,
hordoz az este,
sötét árnyékom
hull levelekre.

Levél Anna húgomnak

Nem küldesz, nem jön üzenet
Míg a disznókat eteted
átjár a bűz, a dögszag.
Gágog a csend, béget a nyár,
száradt tinta az alföldi ég.
Szél kujtorog. Konyhában
rakás légy párzik.
Egy lábos habot hörög,
pelenka ázik.
Hátadra telepszik,
rád ül a messze,
a moslék felböfög,
nyúlik az este.
Korpa száradt kezedre,
láбайдra,
Pannika, Panka,
gondolsz-e álmaidra?

Ünnep

Fű közül előbújik a vasárnap.
Körüldönög, majd kicselezi egy
cigánygyerek pihés fejét
s elrepül.
Húslevesek illata
beleszárad a csendbe,
megül a Tisza innenső partján,
ajtóm előtt.
Régi vasárnapok íze
összefut számban.
Nem köpöm ki.
Emlék.

Karmazsin-ház

Májusban kinyílt a bazsarózsa teste.
Lilike néni tánctanár ablakból leste.
Kezében olló, s egy éjjel
levágta mind a rózsát
a Karmazsin-ház tágas udvarán.

Júliusban Füred kutyánk
megharapta Kiss Jóska fülit
Fáj? - kérdeztem tőle
s rácsókoltam egy picit
a Karmazsin-ház tágas udvarán.

Akaszd föl magad a körtefára!
- mondta részeg apámnak anyám.
Én soha többé nem szedtem körtét
a Karmazsin-ház tágas udvarán.

Igen, igen. Egy pohár bor után
Kiss Jóska, apám és anyám,
Lilike néni tánc- és illemtanár
ülnek, állnak, élnek,
eleresztik hangjuk a szélben
a Karmazsin-ház tágas udvarán.

Elutaztam a Karmazsin-házhoz.
Álltam az udvaron.
Apám, anyám halott volt nagyon.
Eltűnt Lilike néni, véle az illatok.
Jóska is halott.
Imádkozni kezdtem
a Karmazsin-ház tágas udvarán.

Sikoly

Sikolts a mába,
hallja a holnap!
Ahol ma ritmus,
holnap csak holtak.
Ahol ma húsod
húsomnak feszül,
holnap csak csontok mértana.
Rámszabott sikoly és
mértékutáni éjszaka.

Őszi szonett

Aranybarna ős mosakszik,
vörös haja sárba bomlik.
Vérzik szíve ezer fának,
szakállá nőtt ég-apánknak.

Öreg fa áll - deres várta.
Emberarcok berámázva.
Ködös foltok, mély sikátor,
villanypóznán fény rikácsol.

Csőre töltött varjak várnak,
őrizői hét határnak.
Jég-hályog, páncél, jég-lakat,

nyög a folyó a jég alatt.
Ezüst halpénz, drága ó-hold,
égi budin hosszan trónol.

Fohász háborúban

Este van, lásd, este,
bezárul a virág,
messze csillag, bolygó,
pulzál a nagyvilág.

Meggyfa hófehérben,
aranyeső sárgán,
kéri kedved minden,
alszik már a sátán.

Tied az éjszaka,
álmodj nekünk szépet,
ikont, díszes oltárt,
faragott szentképet

Ázsia, Afrika,
és a többi földrész,
egyek voltunk régen,
egy vagy, ki bennünk él.

Bízik a hangya is,
ringatja a bábót,
fűszálanként őrizd
az egész világot!

Öregasszony vendége voltam

1.

Ülj le fiam, csak ülj a fényben!
Átutazó az örökléten.
Kövem a kövön nem maradt,
fáradt nyelvemen por-szavak.

Kunyhóm se ép már, elrohadt
törek és sár és áldozat...

2.

Itt fekszik kezem az ölemben.
Gyerek és testvér messze mentek.
Bálás ruháim szikkadt feketék.
Tudod, uralom, már én is elmennék.

Hánytad, dobáltad kik körültem éltek,
újabbán legyintsz, magamban beszélek.
Ha süt a nap, láthatóbbak a dolgok.
Válogatom őket. Ez a dolgom.

Itt ülök, mint ha kellenék valakinek.

Csodálkozom is rajta éppen eleget.

Napot lopok, mint a tekintetes asszony,
belelépek a vastag, nyári porba.
Dicsértessél jó Jézus Krisztusom!
Mért vágott apád szájon, nem tudom.

Ima

Az élet szép, mindenki másnak.
Az én fülemben mindig kiabáltak.
Eső esik, halkán zihál a hó,
gyere el értem, Mindenható!

Ki csóró voltam kisgyerekeknek,
szegény felnőttként élek.
Magam vagyok a kezdetektől
és egyfolytában félek.

Kétely

Ó, szentséges Isten!
Szeretem egedet.
Nem tudom, én hiszlek,
Vagy te hiszel engemet?

Lógtam bokrod alatt

Azt mondtad: jó. Jött a rossz.
Béke a szívnek! Harcolok.
Szabadság! Felhúztál négy falat.
Hűség! Lógtam bokrod alatt.

Nagyon hittelek. Mint aki árva.
Ezentúl teszek a glóriára –
tudom, hogy bennünk,
belül feszül az égbolt.

Roszka mama monológja az elmeosztályról

Dir Miszter és kedves Szűz Mária Misszisz!
Tudom, az Államokban mindenki iszik.
Itt csak infúzió van, meg rácsos ágy,
kérek, tegyetek csodát!
A kórház nyugati határain fegyveres őrszemek állnak,
vigyáznak át ne kiabáljak, de én csak mondom, mondom:
A viszki jó, a pálinka bűdös.
Vad rácsok és hülyék közt ülök,

teszem a dolgom, felmondom imám:

uram, aki vagy!
Nyujókban élsz vagy Lószandzseleszben?
Itt állok egy koszlott leंबरdzsekben.
Nyugatról kaptam, bálákban hozták,
karitatív mosollyal adták,
hordom nyolc éve lassan...

A viszki jó, a pálinka bűdös.
Kérlek, küldj egy üveg viszkit,
a magyar törkölytől hisztit kapok,
csak hisztit.

Az orvosok rendesek. Ha jó vagyok,
kimenőcédulát adnak a kórház körüli parkba,
hol bokorterápiában részesítik egymást
betegtársaim. Nekem nincsenek elvárásaim.
Öreg vagyok terápiához, a dohányzóban se
csókolózik velem senki...

Istenkém, szeretnék hazamenni!
A viszki jó, a pálinka bűdös.
Hát hol élsz?
Nyujókban élsz vagy Lószandzseleszben, Kedves?
Istenkém, Istenem, Isten!

Torzó

Szálló, bevérzett levelek.
Rozsdával áldott pléhkereszt.
Két karjából szögfejnyi fájdalom
indul az égbe, csonka lábakon.

Kígyó siklik a réten.
Tél alá almozna a fák,
bogyók nyílt sebe vérzik.
A gallynak törése fáj.

Őszül és lüktet az este.
Biceg véle a hold-fogat...
Féllábú Krisztus a szélben –
töröld le könnyes arcomat.

Vastag Margó megirigyli Villon úr babérjait s szabálytalan balladát ír

Kell asztal, papír, penna és méreg,
pályinka, kotyvalék, édes.
S mint jó gané alkalmi párom Villon,
ezentúl én is testamentumom írom.

Úrnő leszek, nem kivénhedt rima,
kinek neve Szellentős Margó,
beszéde argó s hús-testét gyakorta
árnyékolja Villon úr keszegre aszott teste.

Ó, az a kikapós kecske!
Értem mekeg az ólból.
Vagyok, ki vagyok!
Durrantós Margó,
s amíg a gyertya ég,
teszem-veszem farom.

Kerek fenekem, ne szellents, mert ez a marha,
szálkás betűkkel bevarrja seggemen a lukat,
miközben a Herceg s udvara rajtam mulat.

Szünet! Szünet! Elfáradt pennám
s mielőtt végképp feladnám,
jó Francois-mal elbeszélgetek.

Kis futrinkám, mesterdalnokom, kéred?
Told gatyádba a hancúrlécet,
másik finomról beszélek,
pályinkáról, te oktondi,
adok néked is, ne légy irigy!

Mióta az eszem tudom, alultápláltan élek.
Ily beszéd illik egy költőnéhez! -
s nem csak éhezem a jóra, szomjazom.
Mit szorongatod? Kinek kell most e bájdorong?
Kis futrinkám, mesterdalnokom!

Beszélgessünk! Mily fenséges lőre ezen ital!
Fene a börszerszámját, folyton pitéltni akar!
S mi a fizetség? Vastag Margónak becéz
s kiált ribancot!
Miatta kaptam el a francot!
Kis futrinkám mesterdalnokom!

Jó Villon Francois!
Tudom, mi tejben a légy.
Én tettem bele.
Gondoltam, megbírkózik
bölcs gyomrod vele.
Naná! Ismét gerincre dobtál!
Két jó lábom glóriát fon rád...
Dolgozz csak rajtam, drága Mester!
Te is, én is meghalunk egyszer,
kis futrinkám mesterdalnokom.

Ha végképp véged s ahogyan hiszed:
sovány segged súgdos a kötélnek,
én ott leszek, vonyítok érted,
kis futrinkám, mesterdalnokom.

Ajánlás:

Jó Francois!
Farkad ne mérd el semmiképp.
Ha én a zsák, te foltocska közép.
Míg ribanc vagyok, lator a neved,
s a pillanat téged se ment,
kis futrinkám, mesterdalnokom.

Mottó

Dekázni nem tudok,
vagyok pedig a mérleg;
lehet, hogy hazudok,
de magamnak mérek.

Ráolvasó

Kedves,
hogy soha
ne élj nyugodtan,
neked,
egyedül neked
suttogom:
Nem vagy bűnös.
Csak buta vagy.
Nagyon.

Cigányszerelem

Libben a szoknyám, lobban az erdő,
szerelem levele nyomomban pergő.

Lobban az erdő, libben a lábam,
szerelmes Isten! Kikkel is háltam!

Kiknek a keze moccant utánam,
verje az Isten, verje a bánat!

Hány öklelt szelíddé, s alázta vállam,
csókoltak égettre fűtetlen ágyban!

Kiknek a szava béklyózta lábam,
verje az Isten, verje a bánat!

Hány hamis csókkal zúzták be számat,
S hol van csak egy is, hűteni lázat?

Kiknek a vére véremtől áradt,

verje az Isten, verje a bánat.

Voltam aki vagyok

Dicsérj csak! Köpök rá!
Hogy zsebből felmagasztalsz.
Tied a ház, az asztal,
tied a szék, az ágy,
szemed vizén a vágyakozás
sodrában gally vagyok.
S bár minden elmúlt, én
maradok,
voltam aki vagyok.

Utolsó kívánság

Mindnyájatokat eltemettem.
Temessetek el ti is engem.

Egy estém otthon

P. Sándornak

Nyitott szemembe megérkeznek
az első leértékelt csillagok.
Megstoppolom a szívverésem,
megfürdök, ágyazok. Jöjj el,
szabadság harcos éjszakája!
S elhullt testemen ki-bejárva
hajnalig
lakmároznak az angyalok.

Tudom

Tudom, hiába fon körém
védőhálót az alkony,
a halál gyilkos angyala
felismeri az arcom.

Tudom, hiába szó körém
védőhálót az este,
a halál biztos módjait
már testem felfedezte.

S tudom, hiába von körém
védőhálót az éjjel,
kezem, lábam s ti, csontjaim,
indultok szerteszéjjel.

Atomballada

Beszélik, Hirosima
arcán a fájdalom
egymásbaégett lányt s fiút
szolgál egy házfalon.

Hajlong a ház falán
fekete ölelkezés
örökre párba fonva
menyasszony, vőlegény.

Arcát a Hold ha lecseréli,
kerek lányhasban érik a mag.
Az a lány nem csordít hajnalt,
örökre fal marad.

Mikor dürrög a Hold és gerincre
dülnek bőszyknyás hegyek,
az a fiú, a falbamártott
nem magzik életet.

Áll az idő hullásában
fiú és lány egy ház falán,
és égre nézik csillagok
bánatvert hadát.

Örök hómezőben

Tebenned bíztak, ha a hold
öntött kerekén gurigázott;
éjféli csókjaik
lövészárkok sarában égtek.

Fejük felé négy lovas lépett.

Kapcájuk búzlik,
kondul a félhold,
koponya-mezőben
kinyílt a vérfolt,
csontjuk hó alá loptad.

Uram, sokat hajoltak.

Föld a sisakokban,
föld feszül a szájba,
arcuk a Don folyó
medrébe ásva.

Koponya-erdőben,
világ-temetőben,

szélfúttá magyarok
örök hómezőben.

Búcsúzóul

letépem ezt a holdas éjszakát,
miközben ajkam rózsaszínből
kékre vált
Gondolok rád szerelemcsütörtökön,
lusta hétfőn; szeleket hozok,
nyáron fuvallatost, télen meleg délit,
kötök neked zoknikat, réklit,
küldök megértést, álomszabadságot,
fenyőillatot, vasalt lepedőket
s szerzek egy jobb szeretőt
árva szeretődnek.

Bruttó

Arcomat mindig feladtam,
mosolyom kitakartam,
simító kezem letörött,
öklöt szereztem harcban.

Szívemet többől kitéptem,
de újranoított és játszott,
dúdolt keserves dalokat
és sokkal szebbnek látszott.

Sorsomat pénzért árultam,
semmim nem maradt, látod?
Visszhangos, szélbő utakon
elragadott az átok.

Így éltem jókat, rosszakat,
s akár rég, most se mérek:
ennyit adtam, ennyit kaptam,
nem nőtt szívemen kéreg.

Ideje lenne

Lesütöm fekete szemem
- karám mögött a ménes -
kapáló lábak szívemen,
lesütöm fekete szemem.

Elfojtom torkom szavaim
- harang hallgat a tájban -
eső jön, szél fúj, havazik,

elfojtom torkom szavaim.

Megkötöm két jó lábomat
- nem kószálunk az égig –
azért az utak, várjanak,
megkötöm két jó lábamat.

Ideje lenne vallani
- kezem magasra tartom –
ne szeresd tenger partjaim,
elbuktak forradalmaim.

Az este

Az este,
lehunyja szemét
a tengerekre.
A víz felett,
a víz alatt,
cetek és delfinek
alszanak,
alszanak, mint békés határok
túl az Óperencián.

Ahogy kicsi lánykoromban,
elringok én is álmaimban.
Nem fröccsen vér és fájdalom,
átlátok most a dolgokon.
Homlokom mögött tiszta tudat,
bejárok minden életutat,
mely álmos tenyerembe vésetett.

Forrással táncolok,
fenyvesekben suttogó
puha szélkutyákkal
vígán gabalyodva,
leviháncolok,
hegyről a dombra.

S az alkony fénye
átsejlő este,
lehunyja szemét
a tengerekre.

Kései kérdés

Az este
eszembe jutottál s akkor
hasított belém a gond, az édeni:
mondd, csókolóztunk mi a hitvesi
évek megmart estjein?

Súgtál te nékem - leszámítva a
becserkészés napjait - vérszínű,
meleg ízeket?
Szerettél? De tényleg,
szerettél engemet?

Fatális kanális

Poshadt vízbe kanál esett,
vízilény a kanál is?
Amit hiszel, nagy tévedés,
mondhatnám, hogy fatális.

Mert a vízbe beleesett
kezemből egy fatál is,
ám a vizet tovább is csak
úgy hívják, hogy kanális.

Nászmenet

Mintha követnének.
Nem tudom, csak sejtem –
egy hímvarsejt üldözi
női petesejtem.

Dánom, bánom

Fut, robog a kicsi kocsi,
rajta ül a Weöres Sanyi.
Dánom, bánom,
nem akartam rosszat írni
csak kigyűtt a számon.

Tavaszi fohász

Adj orgonákat, felbúgó
tavaszi eget,
tehéncsordát, lelegelni
a végtelent!

Legyen májusvirág,
essen le hold és harmat,
ültesd ingünk mögé
tavaszi forradalmad!

Harc poetika

Én azokról írok verseket,
kik nem olvasnak engem,
mert ködlő hajnaltól
jajgató estig
nyakig állnak az anyaföldben,
állnak napestig.

Álmukban nem várja őket Párizs.
Galuskán élnek s azt mondják: pá, rizs!
Szalonna, kenyér, háztáji hagyma –
este az asszony azt mondja: hagyj ma!

Zsebükben elfér parányi méltóságuk.
Izzad a tenyerük, bűdös a lábuk.

De tudom, itt él köztük az égő Dózsa
unokája a vérbő Dósa. S ama hétszilvafás
messzi őse, a nehéz pillájú lázadó.

Ó Páris, ó Bakony!
Ahogy megírták: vér és takony.

Panasz

Hiába járok sokszor a moziba,
nem én mentem el kétszer a Roziba.

Kopott szívem körül foszlik a címer,
anyám egy trógerrel örömet mímél.

Öcsém egy stukkerral, húgom a droggal,
iszik a faterom tíz éve okkal.

Nővérem pucéran seggel a sztrádán,
strichel a négyesen világi árván.

Nagyanyám protkója pohárban gagyog,
felteszi: zörög, kiveszi, makog.

Miénk az ország, miénk a hatalom,
húsz éve élek, minek, ha feladom?

Beomló alkonyon járkál egy ember,
romos kabátban és felfércelt szívvel.

Leltárhiány

Születésem dátumát elírták
idétlen hivatalnokok.
Mirhám, tömjénem elfogyott.
Aranyat sohasem láttam.

Azt mondják

Azt mondják, létemnek
köszönhetem a tudatom.
Rémlík, mintha lennék.
Tudatom.

Amit akarunk

Ebben a füttyzivataros tájban,
legyek utcáján, dongók havában,
széna és szalma egy tenyéren;
félpénzen élünk, egész reményen.

Közeledik az új karácsony,
húsvét, vasárnap ünnepünk.
Azt gondolunk, amit akarunk.
Ölhetők vagyunk. Ölhetünk.

Kaput

Teherautóval megyünk Kunhegyesről
Berekfürdőre Kunmadarason át.
Ollé! Mondja a húgom s elhányja magát.
Rizsföldek úsznak. Poros akác és ezüst nyárfa
leveleit a hajnali holdra hányja.
Bizsergős, csípős napkelet.
S jönnek sorban az átlósan átvetett,
nagy csendre felkent orosz fegyverek,
sok tisztalakás. Üvölt a húgom: japajimáty!
Vojná kaput! Kiáltom én, de éber apánk
mindkettőnkre ráver: ne játszódjatok az orosz
hadsereggel!

Ugye, nem bántanak?
Ne nézz oda. Ha nem látod, nincsenek,
mondta szegény apám,
akiből csak este nyolc után
tört ki a szikra: szarok a ruszkikra!
bődült el a laktanya előtt, visszamenet.

Gyomrában négy korsó sör hányta a habot
Hangját elvarrta a szél s a ZIL is nagyon
zörgött az éjben.
Így nézett ki ezerkilencszázötvenhétben
egy egyszemélyes forradalom.
Kaput, Apám!
Kaput, minden oroszok.

Hetvennyolcadik magyar népmese

Hova ütsz, ha már mindenütt
védett állat a sárkány?
Többsincs királyfi, nincs mese
s nincs fele királyság.

Hova futsz, ha már sehova,
ha nincs hely megmaradni?
Ha az utak elcsángáltak
hol fogsz alkonyodni?

Hova jutsz, ha nem telik
három kívánságra?
Te mesebeli átkozott,
vár a vasorrú bába.

Miniatűr

Havas ág. Belóg a semmibe.
Hol vagy nyár? Hol kéklesz estike?
Havas világ. Felrobbant hószírom.
Minden nyári csókod leigazolom.

Esti tűnődés

Hol élnek most az angyalok?
Kémhold jelent fel csillagot.
Szemük nincs vagy csak kancsalok?
Hol élnek most az angyalok?

Ahol lélegzik most a csend,
ott tartják számon léptemet?
Égő ágyam, te jajhalom!
Kihúlt szobában vartyogok.

Titkok

Mit suttog a hatalomnak a vágy,
szegényeknek a nincsen?
Kiből lesz főkomornyik
és kiből isten?

Összegzés

Elfogy az ember.
Halványul minden csókkal,
tűnékeny nyárból kikopik;
sétál folyókkal, trógerokkal,
alászolgál és távozik.

Mihez képest

Ráhajlok, Isten, egyfiadra,
ha már szögekbe léptem;
pimasz, ruhátlan arccal
megcsókolom a térded.

Ne kérdezd tőlem, ki vagyok?
Haljak meg, hogyha élek!
Elhagyott minden oltalom,
hát *mihez képest* féljek?

Nélküled

1.

Levél vagy, súgom az estének,
szállja le rám, tudom, szeretnélek.
Tied az ágam, hasadt törzsem,
ölelj át engem, mert megölnek.

2.

Nagy kráter az éjszaka,
belezuhan sz és hull sz haza.
Talán álmodsz vagy képzelődsz,
így múlik el a délelőtt.

Így múlik el a délután, ha
kés előtte vagy kés utána.

3.

Most megadom a mélység adatait
a reménytelenség fokán,
hol nyitott szemembe köptek.

Szükségem volt rád, de többen
nem adtak nekem igazat.
Nem hitték, hogy ennyire szeretlek
s nélküled belep a gaz,
elsárgul a nyárfa,
lepattogzik a kertek
tűzzománca,
számról a szerelem.

4.

Mit írhatnék a diliházból?
Árammal veretik testem.
Ölelésedből kiestem.

Esti ködökben kékre mártva
nagy virágok ülnek szemembe.
Mindegyik te vagy.
Tőből lemetszve.

Talán álmodsz, vagy képzelődsz,
Így múlik el a délelőtt.
Így múlik el a délután, ha
kés előtte vagy kés utána.

Karcag, Pszichiátria, 1986.

Azért a szent fát...

Üzenem a szarrágó szórágóknak:
kalitkás díszmadár ne álljon rigónak.
Felborzolt kakadu mezős pacsirtának,
ne írjon másoknak, aki csak magának!

Tél elé

Szárnyát röpteti,
készül a nyár,
zörgő édenkert
pihéje száll;
repedt héjában messzire
izzik a gesztenye.
Kalásztalan földön
öreg esték tanyáznak,
szél böngész omló barázdát
a parti töltés vigyázzban,
dunyháját rendezi,
összebbsimul a táj.
Mellén kivert jajjal
hazátlan köd bolyong
s egy parkban megkopott
szívvel csókot illeszt

egymás nyakára két
repedttorkú gerle.
Rozsda-ruháját pergeti,
tél elé zuhan egy fejsze.

II. UTÁNAD, KEDVES

Üldözött

Egy napraforgó lustán
elforog,
beméri tanyád, falud,
városod.

Köröznek évgyűrűk, mohos
hajad növése fárad,
két gally között a nap figyel,
szemedbe lóg a bánat

Szilvafák közt

Csóróra égett mostoha
szelíd istenű árva
elkéült szilvafák közt
a csönd esését várja

s lehull a csók függőnye
egymásra dől a szükség
sírsz mint ha fájna
fáj mint ha ütnél

Mint a kő

Két méter hallgatás
köztünk az árok;
lyukas ingemben
szívemig látszom.

Testem széjjelszórva,
éjben szalmazsákok,
leégett telihold
udvarában állok.

Mandulás két szemem
fogyó aranyába'
meglátszik szétosztott
mosolyom hiánya.

Úgy vagyok, mint a kő –
el kell, hogy dobjanak.
Vigasztnak túl kevés,
támasznak ingatag.

Cigány sorok

Ki virágod voltam,
öröm, íz a szádban,
oldozz föl, érints meg,
ne maradjak gyászban!

Hogyha vissza nem jössz,
szemed másra zártad,
szíved gyökeréig
ásson le a bánat.

Kutyák nyalják véred,
csillagod lehulljon,
hegedűd zápuljon,
örömed halkuljon.

Megvadult nyarakban
fogvacogva járkálj,
kappanként csukorodj
lotyók sarki nászán.

Szíved kívül hordjad,
hátagon a házad,
szádig érjen a tűz,
rozsa marja nyálad.

Szemed hollók áldják,
száraz ág himbáljon,
Isten bottal verjen,
nyavalya megáldjon.

Ragya felköszöntsön,
fogad is csak kölcsön,
ízenként pusztulj el,
véred ürgét öntsön.

Rí a nyűves bánat,
rejtezkedik kedvem,
öledbe-karodba
emelj vissza, kedves!

Virágod ki voltam,
öröm, íz a szádban,
oldozz föl, érints meg!
Ne maradjak gyászban.

Zöld szívvel

Ilyennek sosem szeretted.
Ezt a kucorgó lompost
egyszer sem ölelted.
Simítsd rám ujjaid - sikoltást
szögelnek a nélküled-esték,
ingem bárkinek nyitva.
Vigy el, vagy gyere vissza!
zölden hull szívem
kipróbált földbe.
Minden állatnak kijutok.
Kiért mennél te öltre,
ha szelíd arcomat se bánod?
Te párázó szemű hajnali árok,
kibontott gödrű tenyér,
zabálj fel, ne hagyj itt
félbeszegve...!
Beleid húrján játszik az éhség,
eleget, jót sohasem ettél!
Szájhagyomány útján akiket szeretted,
ölelésüktől ordasabb lettél.
Én összeállok kisebzett fekhelyeddel,
szűrös pokrócba ágyazott örömmel
és vonítsunk együtt! Az ütődött hold
mindenütt adott. Szeretem borszagod,
szélütött fáid
s ha bolygó mellem kezvedbe vágyik
ne tedd kezedet keresztbe...
Eressz be! Eressz be!

Utánad, Kedves

Gondolj egy virágnevet, és arccal állj a nyárnak...
Beállok a Hősök terén árva daliának.

Ott szedett fel, a Hősök terén.
Sármos volt, veszélyes fajta, bőre ropogós.
Csak a fehér ló hiányzott alóla, igazán.
Azt mondta, szereti J. Á.-t. Idézett is tőle többször,
szép szavak csúszkáltak a száján ki-be.
Én meg lassan hinni kezdtem. Most az ágyában
fekszem,
fény és sötétség rácsos börtönében.
Felém feszíti árnyékát, babrál rajtam, biztos
a gyújtózsínórom keresi, de én már rég nem vagyok
bombajó.
Az arca torz vízköpő fejjé változott,
arcomba zihál, fülembé hörög. Csukd be a szemed, te dög!
üvölti. Lökdösődik, bemocskolja a hasam.
Kibaszott rossz kurva vagy, mondja,

miközben gatyába rázza magát.
Nézem a gatyát.
Édes, édes Dienes Eszter! Kibabráltál a szerelemmel.
Ágyékomban sovány, éhes macska dorombol, odébb
cseszem.
100 évvel utánad, Kedvesem.

Express levél Ladányi Mihálynak

Ki elszegődtél Isten főpohárnokának
idd ki borod, te részeges!
Idelent karmos szelek fújnak,
postán küldöm az ingedet.

Zöldhalom, Iskoladűlő,
irányítószám a végtelen...
Ladányi Mihály a vén kerülő
mustot árul a végeken.

Testes pohárban megfogódzik,
csordultig tölt, úgy adja át;
vesztett nyarakból lányokat szólít,
füstté múlik és messze száll.

Éjfélre nők sírdogálnak
kunyhója körül és Pesten is
lányok dőlnek a poharukba...
Így volt ez régen, többször is.

*

Összeálltál egy ócska fakereszttel
csillagászati őszben, gyönyörű időn...
Fáj, a húsomnak fáj, kivel alszol
szüretidőn, a temetőn!

*

Nem érdekelt, hogyan beszélek,
szeretted mindenik hibám;
rohadt dolog, hogy őszidőben
szüret táján is van halál.

Pereg a zöld a diófádról,
levél az ember, elpereg,
ki elszegődtél Isten főpohárnokának
vágjál pofákat s integess!

Játék, megmérettetés

1.

Mormolj szerelmet, időtlen tengert,
kenj fel arcodra pirosat, vegyszert.
Úgyis kiderül, kik vagyunk, kedves!
Arcunk sötétül, akár a szedres.
Elmégy és én is messzire megyek,
beköpi szívünk zöldruhás legyek.

2.

Most lepingálom, mi kettőnkéből maradt:
gondolkodó, csendesült arcodat.
Két gondoskodó, pihenő kezed,
kicsiny meggyfád, mely holdat rengetett.

3.

Talán csak játék, megmérettetés
Kirké disznai közt e disznó nevetés,
Pénélopé éjszínű dala...
Titkolt sikolyok tűhegyes foga:
egy Csontváry-sárga, örült pillanat.

Egy szerelem három arca

1.

Erre várt bennem a sírás,
ezért gyűltek a szavak,
ezért súgtam, hogy segíts!
Ezért mondtam, hogy maradj.

...és tűz és szél, és utak szája,
futó zöld és felpuffadt sárga,
egy túléllett nyár és benne
apró szerelmünk mézédese teste.

És telt, fogyott a homokidő,
bolondos szelek bújtak elő.
Jó volt, jó volt az árva szerető.

Aztán a park októbere
kiitta mind a színeket,
hagyott csak hulló sárgát
elszégelyelt vörhenyest.

2.

A mi szerelmünk holdfénnel volt teli
s a kék határban a lila arcú mákok,
a hadrendben álló kukorica lányok
hajladoztak, itták a messzi út porát;
az alvó út porában alvó pántlikák.

Október volt. Kalitkánkba benyúlt az ég,
s mi azt hittük, hogy érdemes még.
Hogy él legbennünk egy félkész-tartomány,
és csillagcsordánk léptet a felvert út porán.
A bejárók fölött almaillat,
és érett holdat himbál
a meggyfaág.

3.

Ez a szerelem már csupa ősz,
zeng a szél és múlnak az idők.
Ez a szerelem falusi télben jegenye,
nincs már csúcsa és nincs is levele.
S ki jöttél a nyárban, ballagsz a hóban,
miért mondod, hogy jól van?
Mérleghiányos szavak. Zárás utáni csend.
Így sikerült. Ilyen lett. Ilyen.

Álmodjuk egymást

A nyári por tüdőnkre szállong
s álmodjuk egymást, meglehet...
Itt kóborolsz kilenc rezedával
pamut ingedben, részegen.

Nyílik a szád s én csókolnálak,
de felbugyog a nyári nap,
s ezer darabra törik széjjel
szemünk mögött az áhítat.

S nyálkeveredések éjszakáján
ki lettél vérrokonom,
készülök arcod elfeledni:
szemem mögé lopom.

Álmom visszatér

1.

És ott a tenger, partot őriz.
A parton ott ül ő is, ő is.
Lábát mosdatja, fürdeti,
meghalunk, mondja, s nem hiszi.

2.

Május lesz, mikor elmegyek.
Tengerbe lógnak fellegek.
Zöld május ringat s azt hiszem:
járni fogok a nagy vizen!

3.

Ködös folyóparti kikötőben
részeg matrózok karjába dőltem.
Megittunk együtt pár üveg rumot,
szél sem fújt és hajó sem futott.
Nem volt tenger, sem víztükör,
haza dülöngtem egyedül.

4.

Tengerre szálltam, utazok.
Dögöljete meg, kukacok!
Ragyog a nap, a víz dalol,
Szindbád jön értem valahol.
Fáradt, dacos és egyedül
hozzám bújik, ha menekül.
Vitorlavászonból ruhánk,
zuhog a nap ferdén, sután.
Felettünk elszáll száz madár,
merre a part? Ki tudja már.
Délről húznak vagy délnek
feszítik szárnyuk a szélnek?

Szabad vagyok, szabad, szabad!
Isten hozzád, keresztutak!
Koporsó, szemfödél, fejfák,
coki! s a temető elszáll.

Uram! Semmisem hibázik.
Ismerem Őt, ő a Másik.
A másik, aki én vagyok,
csöndjében élek, hallgatok.
Susog a csönd, egekig ér,
ketten vagyunk, Szindbád, meg én.
Zöld május ringat s azt hiszem:
tudok járni a nagy vizen!

5.

Fekszem a parton, halott vagyok.
Elér a tenger, számba csorog.
Fekszem hanyatt a nagy vizen,
égszínű, vagy zöld, vagy milyen?
Mi ez a hús, simító csend?
Emlékszem, kunyhód volt ilyen.
Homoktengeren kis sziget,
asszony voltam, te emberem.

A víz szagával szél szalad,
ha meghalunk, mindent szabad.

6.

És zúg a tenger, partot őriz,
a parton ott ül ő is, ő is.
Lábát mosdatja, fürdeti,
Meghalunk, mondja, s elhiszi.

Így udvarolt Ladányi Miska

Belerokkant a szerelembe,
asszonytól lányhoz menekedve
lehozta mindnek a magos eget:
holdat, csillagot, elcsászskált bolygót,
s neki *se csillaga, se holdja* nem volt.

Fürdőkád állt az udvaron,
abba vizeket hordott s melegítettette nappal -
fürödj a holddal, csillagokkal,
s rajzolt hozzá
holdat himbáló meggyfát.
Elszánt volt Nagyön elszánt.

Tudsz te szeretni - így szólt,
s begombolta rajtam az inget,
lábam alá füveket hintett
s este a pokróc alatt
magához ölelt.

Imbolygó rózsák a pongyoládon
dugd a lábamhoz kicsi lábod,
ha jól sejtem,
mindkettő harminchetes.

Üzenet Ladányinak

Feléd mi újság? Hogy vagy?
Vannak-e lányok, angyalok?
Itt a munkás kocsmán sallang,
fáradt szegény és elhagyott.

Az Osztály rossz nótákat gajdol,
lőrére költ, nem futja többre,
szimfóniát szív, hurutja van
és zsebében kinyíló ökle.

Jöjj el közénk és álmodj újra
- minden sarkon egy lámpa ég! -
Lehet, hogy volt szeretőd egykor,
de ez ma már csak szóbeszéd.

Félutca

Békés idő. Nyárpihés, ájult délután.
Ölelkeznek az út mentén a fák.
Lustán tekergődzik a szél a bokrokon,
egy dalt próbálok eldúdolni,
de megakad torkomon
s dübnyögéssé fajul az ének.
Nyolcra ígértem, jövök.

Ma egy késő alkony-estelen
egy árva perctől majd este lesz,
s ha jön a hold lepecsételni az eget,
szép szavakkal szétbontod összezárt kezem.

Napközben gonddal összehordott álcánk
éjfélre szétkenődik, ma éjjel elcsángálunk
egész az éjig...
Fejünk köré komfortos csillagok bábozódnak,
ma elszegődöm kedvesnek, jónak...

Mért nézel rám, mint részeg záróra után?
Én már a buszon, félúton levettem ruhám.

Ugye, tudod, mire gondolok?
Kezed meleg mellemre gombolom.

Pipacs és katáng

1.

Téged a fű, a dudva, moha,
nem nő be soha, soha.
Lobog majd rajtad pipacs,
kékellik katáng,
nyugodalmat leltél,
„kedvesebb hazát.”

2.

Emlékszel? Szállt a nyár haja,
szálltak a pillék,
jöttek és egy se jött nekünk;
vinnélek, vinnél.

Karolj magadhoz, vigyél, vigyél,
foltozd be szívem...
Lobog, lobog a nyár haja,
nincs is már ingem.

Ölelj magadhoz, vigyél, vigyél!
Bocsásd meg minden bűnöm!
Tudom, Isten nem segít rajtam.

És nem is tűröm.

3.

Legyen az égbolt feletted
könnyű-kék, nyári; szerettem
figyelní arcod bánatát.

Jöjjön az Isten s áldja már
kezemtől tépett virágaid,
okos szemed, mely mindent gyanít.
Halált és csókot, elszámolást,
pohár bortól a feltámadást.

4.

Isten rossz sorsodért cserébe
szírmot küld szemedre, szádra,
felakaszt téged az ég falára
s meghatározza kiterjedésedet

I. Felborult bölcsőm.....	2
Kunhegyes.....	2
Felborult bölcsőm.....	2
Látogatás.....	3
Félálomban.....	3
Levél Anna húgomnak.....	4
Ünnep.....	4
Karmazsin-ház.....	4
Sikoly.....	5
Őszi szonett.....	5
Fohász háborúban.....	6
Öregasszony vendége voltam.....	6
Ima.....	7
Kétely.....	7
Lógtam bokrod alatt.....	7
Roszka mama monológja az elmeosztályról.....	7
Torzó.....	8
Vastag Margó megirigyl Villon úr babérjait s szabálytalan balladát ír.....	8
Mottó.....	10
Ráolvasó.....	10
Cigányszerelem.....	10
Voltam aki vagyok.....	11
Utolsó kívánság.....	11
Egy estém otthon.....	11
Tudom.....	11
Atomballada.....	12
Örök hómezőben.....	12
Búcsúzóul.....	13
Bruttó.....	13
Ideje lenne.....	13
Az este.....	14
Kései kérdés.....	14
Fatális kanális.....	15
Nászmenet.....	15
Dánom, bánom.....	15
Tavaszi fohász.....	15
Harc poetika.....	16
Panasz.....	16
Leltárhiány.....	17
Azt mondják.....	17
Amit akarunk.....	17
Kaput.....	17
Hetvennyolcadik magyar népmese.....	18
Miniatűr.....	18
Esti tűnődés.....	18
Titkok.....	19
Összegzés.....	19
Mihez képest.....	19
Nélküled.....	19
Azért a szent fát.....	20
Tél elé.....	20
II. UTÁNAD, KEDVES.....	22
Üldözött.....	22

Szilvafák közt.....	22
Mint a kő.....	22
Cigány sorok.....	23
Zöld szívvel.....	24
Utánad, Kedves.....	24
Express levél Ladányi Mihálynak.....	25
Játék, megmérettetés.....	26
Egy szerelem három arca.....	26
Álmodjuk egymást.....	27
Álmom visszatér.....	27
Így udvarolt Ladányi Miska.....	29
Üzenet Ladányinak.....	29
Félutca.....	30
Pipacs és katáng.....	30